

Droom van een jurk

KATHRYN
CUSHMAN

Roman

Uitgeverij de Parel – Wijk bij Duurstede

Engelse uitgave:

Copyright © 2016 by Kathryn Cushman

Originally published in English under the title *Fading Starlight* by Bethany House, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

Cover design by Dan Pitts; cover photography by Brandon Hill Photos.

All rights reserved.

Nederlandse uitgave:

© 2016 Uitgeverij de Parel – Wijk bij Duurstede

www.uitgeverijdeparel.nl

ISBN 9789492408044

Vertaling: Annet N. Landon-Medendorp

Opmaak: TMgraphics.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor recensies mogen korte bloemlezingen worden gebruikt.

All rights reserved. No part of this publication might be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publishers. The only exception is brief quotations in printed reviews.

*Opgedragen aan alle mensen in het boekenvak die me
vanaf het begin gesteund hebben:*

*Carrie Padgett, Julie Carobini, Michael Berrier en
Shawn Grady – mijn schrijfvrienden, al vanaf de eerste keer
dat ik de Mount Hermon-conferentie voor auteurs bijwoonde*

James Scott Bell – mentor, docent en vriend

*Dave Long en het hele team van Bethany House –woorden
schieten te kort om te zeggen hoeveel jullie de afgelopen
tien jaren voor me betekend hebben*

1

Op dit ogenblik was Lauren Summers' carrière gedrapeerd om de tengere gestalte van een opgewonden, zeventienjarig meisje. De sfeer in de woonkamer leek net zo geladen als het statische beeldscherm van de stokoude televisie, waarop een wolk van roze en zilver verscheen. Lauren greep de handen van de vrouwen naast haar – haar beste vriendin Chloe aan haar rechterkant en Chloes moeder, Rhonda, links – en allemaal wachtten ze in spanning.

Eindelijk was het grote moment aangebroken.

'O man, ze ziet er *geweldig* uit!' Chloe sprong overeind en liep naar de televisie om vlak voor het scherm te blijven staan. 'Dit is zo onvoorstelbaar. Is het niet ongelooflijk?'

Normaal gesproken moest Lauren lachen om het enthousiasme van haar beste vriendin, maar deze keer niet. Vanavond was ze gespitst op de reacties langs de rode loper.

Rhonda gebaarde naar haar dochter. 'Chloe, wil je alsjeblieft gaan zitten? Wij willen dit ook graag zien.'

Chloe keek afkeurend. 'Mam, nu niets zeggen. Wij moeten dit horen.'

'En *zien*. Ga zitten, zodat Lauren haar grote moment niet hoeft

te missen.’

Chloe slaakte een overdreven zucht, maar ging wel weer naast Lauren zitten. Ze pakte Laurens hand weer vast en gaf er een kneepje in. ‘Het gebeurt niet elke dag dat de jurk van je beste vriendin bij een awarduitreiking op de rode loper verschijnt.’

‘Het is niet *mijn* jurk.’ Laurens haalde moeizaam adem. Daar was hij dan, de hele wereld kon hem zien, elke camera was erop gericht.

Weer maakte Chloe een afkeurend gebaar. ‘Natuurlijk is het wel *jouw* jurk. Wij weten allemaal wie er zo hard aan gewerkt heeft.’

Marisa Remington poseerde voor de camera’s en draaide zich langzaam rond, zodat elke ronding van haar lichaam goed in beeld kwam.

‘Dat deed ze met opzet, hè? Ze probeert sexy over te komen, toch?’ Snel werd Chloe weer door haar moeder het zwijgen opgelegd.

Lauren zou anders een bevestigend knikje gegeven hebben, want die veronderstelling klopte inderdaad, maar ze wilde haar vriendin niet aanmoedigen om weer iets te zeggen. Ze wilde dit horen. Elk woord ervan.

Renee Ross, de gastvrouw van deze avond, kwam met de microfoon in de hand naar Marisa toe. ‘Marisa, je japon is allerliefst. Welke designer draag je?’

Allerliefst. De woordkeus ontging Lauren niet en zou Marisa ook niet ontgaan. Juist bij dit soort awardshows droegen de meeste supersterren een weinig verhullende creatie om zich van hun beste kant te laten zien. Marisa had iedereen die bij het evenement betrokken was in niet mis te verstane bewoordingen duidelijk gemaakt dat ze deze show niet wilde bijwonen, wanneer ze eruitzag als een klein meisje. Maar omdat Marisa de rijzende ster van deze nieuwste televisieshow voor jonge tieners was, waren haar managers erop gebrand dat hun beschermeling een brandschoon imago had. Lauren begreep hun bezorgdheid, gezien de ondergang van sommige eerdere tienersterretjes, die het niet gered hadden. Marisa daarentegen, had er absoluut

geen begrip voor. Ze stelde alles in het werk om er maar niet jong en onschuldig uit te zien.

Marisa's moeder had haar meegenomen naar Deb Couture; ze wilde een jurk die modieus was, maar ook de nodige discretie uitstraalde. Marisa hield er echter andere ideeën op na en de daaropvolgende maanden hadden ze een hevige, onderlinge strijd gevoerd.

Nu glimlachte Marisa liefjes naar de camera. 'Ik draag Deb Couture.' Ze draaide zich nog eens om, zodat de japon aan alle kanten vertoond werd en verblikte of verbloosde niet toen de overslag iets openviel.

'Je ziet er schattig uit. Ben je enthousiast over je eerste awardshow?'

Ondanks de volmaakte tandpastaglimlach die ze de camera liet zien, was de blik van ongenoegen in Marisa's ogen onmiskenbaar. 'Ik vind het zo geweldig. Het maakt me nederig om hier te zijn met al die geweldige artiesten die ik zo bewonder.'

'Poeh, dat zal wel,' snoof Chloe, maar ze was zo verstandig om het deze keer daarbij te laten.

Marisa liep over de catwalk naar het volgende punt en Renee Ross keek in de camera. 'Het geweldige modeduo heeft opnieuw goud aangeboord. De tweelingzussen Elyse en Rose Debowesky tonen hun verbluffende veelzijdigheid, van de gewaagde creatie voor grote sterren tot de suikerzoete tienermode van Marisa.'

'Yes!' Chloe sprong overeind en stak een vuist in de lucht. 'Hoorde je dat?' Lauren liet haar adem ontsnappen en besepte toen pas dat ze die ingehouden had. 'Wat jammer dat die verslaggeefster niet weet wie al het werk gedaan heeft. De tweelingzussen krijgen de eer die iemand anders toekomt.'

Hoewel er ook dit keer veel waarheid school in wat Chloe zei, werkte het in de modewereld niet op die manier en iedereen begreep dat. Iemand als Lauren moest haar aandeel leveren, hard werken en hopen dat ze uiteindelijk betere kansen zou krijgen. 'Chloe, ik heb

niet al het werk gedaan.’

‘Het meeste wel. Jij hebt het ontwerp getekend. Jij hebt alle laatste details gedaan. Jij bent degene die de zilverkleurige tulen sjerp bedacht toen de mensen hogerop besloten dat de japon te strak en bloot was. Dat glanzende, zilveren accent om haar middel gaf haar precies wat nodig was om onschuldig, maar tegelijkertijd gedurfd te zijn.’ Chloe keek haar moeder aan. ‘Lauren heeft enorm veel uren gewerkt om er zeker van te zijn dat deze jurk perfect is en ze is bijna de hele nacht opgebleven om de laatste details te verzorgen.’

Lauren was inderdaad bijna de hele nacht bezig geweest om alles wat ook maar enigszins dreigde te kreuken glad te stomen, nog een paillette hier en daar toe te voegen en alle naden te controleren. Lauren wist dat Marisa niet blij was met de beslissing van haar managers en daarom wilde ze al het mogelijke doen om haar zo tevreden mogelijk te stellen.

‘Goed gedaan, Lauren.’ Rhonda klapte in haar handen. ‘Die japon is fantastisch. En dan te bedenken dat jij meegewerkt hebt aan dat ontwerp.’

Op Laurens gezicht verscheen een glimlach. Rhonda Inglehart was geweldig; ze was zo dankbaar voor de moeder van haar vriendin.

Toen er op het scherm een reclamespotje voor het nieuwste, beste telefoonabonnement verscheen, zei Chloe: ‘Mam, heeft Lauren je al verteld dat ze haar gevraagd hebben om Marisa’s jurk voor de volgende awardshow te ontwerpen?’

‘Nee, dat heeft ze niet gezegd. Lauren, dat is geweldig.’

‘Om precies te zijn, was ik de enige uit het hele ontwerpteam met wie Marisa nog wilde spreken tegen de tijd dat de jurk helemaal af was. Ze maken niet zozeer gebruik van me om mijn talent, maar meer omdat ik het klaarspeelde Marisa niet te beledigen.’ Lauren schudde haar hoofd en dacht terug aan alle uitbarstingen tussen Marisa en het team, die ze had meegemaakt.

Lauren had bij Marisa in de gunst weten te blijven, omdat ze het

meisje echt had willen helpen haar eigen smaak en stijl in de jurk te verwerken, maar wel op een manier die tegelijk recht deed aan de bedoeling van haar managers. Het waren de kleine dingen die Marisa op prijs leek te stellen. Lauren kon zich nog steeds Marisa's gezicht voor de geest halen, toen ze haar het kleine, geheime zakje in de ceintuur had laten zien. Precies groot genoeg voor het geluksmuntje dat Marisa altijd bij zich droeg. Marisa had haar omhelsd en gezegd: 'Ik ben blij dat er hier eindelijk iemand is die iets geeft om wat ik wil.' Op dat moment was al haar werk de moeite waard geweest. Alle slapeloze nachten. Alle uren die ze gestopt had in het perfectioneren van de jurk. Dat kleine beetje waardering had alles de moeite waard gemaakt.

'Je moet niet zo bescheiden zijn,' zei Chloe tegen Lauren. 'Haar jurk is schitterend en dat weet je. Daarom heb je de volgende opdracht gekregen.'

'Helemaal waar.' Rhonda stond op en liep naar de kleine keuken van het flatje. 'Tijd om al het lekkers tevoorschijn te halen.' Ze deed de koelkastdeur open en het duurde niet lang voordat de geur van pittige salsa, quiche lorraine en gehaktballetjes de woonkamer in zweefde.

Met z'n drieën hadden ze diverse schalen met hapjes klaargemaakt om tijdens de awardshow op te eten. Lauren en Chloe liepen de keuken in om te helpen, maar Rhonda wuifde hen weg.

'Ik regel dit wel. Bereiden jullie je nou maar voor op je gasten.' Ze zette een schaal op het aanrecht en gebaarde naar de gang. 'Toe nou maar, ik zet alles wel in de magnetron.'

'Gasten?' Lauren keek Chloe vragend aan.

Chloe tikte tegen haar kin en trok een bedenkelijk gezicht, alsof ze diep nadacht. 'O, heb ik dat niet tegen je gezegd? Jasper komt langs.' Jasper was de verloofde van Chloe en uit zijn werk wipte hij haast elke avond bij Chloe en Lauren aan.

'Moeten we iets doen voordat Jasper komt?' Lauren keek Rhonda

aan in afwachting van een verklaring.

Rhonda had grote ogen opgezet en keek Chloe met een wanhopige blik aan.

Chloe pakte een miniquiche. 'Nou, het is heel goed mogelijk dat hij Cody, die nieuwe vent op zijn werk, uitgenodigd heeft om mee te komen,' zei ze zo onschuldig mogelijk. 'Had ik dat niet gezegd?'

'Nee, om precies te zijn heb je me daar helemaal *niets* over verteld.' Lauren keek haar vriendin boos aan. 'Chloe, je hebt me toch niet weer opgezadeld met een blind date, hè? Vooral vanavond niet! Je hebt me na de vorige keer beloofd dat je zou ophouden je met mijn liefdesleven te bemoeien, weet je nog?'

Chloe haalde haar schouders op. 'Het is geen blind date. We hebben hem alleen gevraagd langs te komen, iets te eten en onze binnenkort heel beroemde vriendin te ontmoeten.' Voordat Lauren iets kon zeggen, werd er op de voordeur geklopt. Zonder haar blik van Lauren los te trekken, liep Chloe erheen. 'Jullie moeten elkaar gewoon leren kennen. Dat wist ik al de eerste keer dat ik hem zag.'

'O, echt? En hoe wist je dat dan?'

'Toe nou, we hebben hier vanavond mensen nodig om jouw grote moment te vieren.'

'Je had me kunnen waarschuwen.'

'Oeps.' Chloe haalde glimlachend haar schouders op en stak beide handen in de lucht. 'Dat moet ik vergeten zijn.' Op de een of andere manier wist Chloe zo'n ongemeende verontschuldiging te uiten en toch aardig en nauwelijks irritant over te komen. Het was moeilijk om boos te zijn op een meisje dat de wereld zo positief en enthousiast tegemoet trad als zij.

Lauren keek om zich heen om te zien of de kleine woonkamer netjes genoeg was en zag dat die wel een goede stofzuig- en afstofbeurt kon gebruiken; dingen die ze gedaan zou hebben als ze geweten had dat ze bezoek kregen. Wanneer er familie langskwam, kon het haar nooit zo veel schelen als het een beetje rommelig was,

maar dit was anders. Ze keek omlaag naar haar roze T-shirt en haar spijkerbroek, die op zich prima waren, maar als ze van het bezoek op de hoogte was geweest, had ze zich omgekleed, ondanks dat het niet om een afspraakje ging.

Chloe ging beide mannen voor de woonkamer in, terwijl Rhonda de schalen op het koffietafeltje zette. Er was meer dan genoeg lekkers, dat leed geen twijfel. Mocht het gesprek moeizaam verlopen, dan zouden ze in elk geval samen iets kunnen eten.

Jasper verscheen in Laurens gezichtsveld, gevolgd door een lange, breedgeschouderde man. Zijn bruine haar was kortgeknipt en zijn kaken vertoonden stoppeltjes.

Jasper stelde hen aan elkaar voor. ‘Lauren, dit is Cody. Cody, Lauren.’

‘Leuk je te ontmoeten.’ Cody had een licht zuidelijk accent, niet de nasale klank van een boerenknaap, maar elk woord klonk iets langgerekt. Zijn verkleurde blauwe T-shirt en afgedragen spijkerbroek zagen er eerder nonchalant dan slordig uit en leken zijn status als jongen uit het Zuiden te bevestigen. Hij leek in niets te passen bij het keurige makelaarskantoor in Los Angeles waar Jasper – en Cody dus ook – werkte, hoewel Jasper zelf ook niet aan dat beeld voldeed.

‘Insgelijks,’ zei Lauren, en opeens wenste ze dat ze die ochtend iets meer aandacht aan haar haar had besteed.

Chloe gebaarde naar de koffietafel, die onder Rhonda’s vaardige handen snel gevuld was met allerlei hapjes. ‘Die zijn om tijdens de awardshow iets te kunnen snacken, dus neem gerust wat en wanneer je wilt. De jurk die Lauren ontworpen heeft, is al over de rode loper gegaan, maar hij komt nog een keer op het podium.’

‘Wordt er een jurk van jou getoond?’ Cody’s accent was heel charmant.

Lauren lachte. ‘Nee. Marisa Remington draagt een jurk waaraan ik heb gewerkt. Op de een of andere manier doet Chloe dat belangrijker lijken dan het is.’

‘Lauren heeft meer dan duizend aanmeldingen voor een van de drie stageplekken bij Deb Couture achter zich gelaten. En ze is zo goed in haar werk, dat ze zelfs mocht helpen bij het ontwerpen van de jurk van Marisa; zij was degene die ze alle laatste aanpassingen lieten doen.’

Jasper keek Cody aan en haalde zijn schouders op. ‘Ik zei toch al dat er hier veel over meidendingen gesproken zou worden?’

‘Jij hebt een van de eerste foto’s van de jurk gezien. Die was toch prachtig? En dat was nog *voor* Lauren dat idee kreeg van die sjerp.’ Chloe sloeg haar handen in elkaar en wachtte Jaspers antwoord af.

‘Hij was heel mooi en, eh...’ – hij keek Chloe ongemakkelijk aan – ‘die sjerp vormde een heel mooi accent.’

Lauren keek hem afkeurend aan. ‘Je weet niet eens wat een sjerp is.’

‘Natuurlijk wel. Dat is zo’n omslagding. Ziet eruit als een lange reep stof.’

Chloe giechelde en nam toen Cody bij de arm. ‘Laat me je er alles over vertellen.’ Ze begon heel gedetailleerd over de geweldige eigenschappen van Laurens japon uit te weiden.

‘Ik doe haar wat,’ fluisterde Lauren tegen Jasper. ‘Ze heeft er met geen woord over gerept dat jullie zouden langskomen.’

Jasper boog zich dichterbij haar toe. ‘Je moet niet al te boos worden. Deze keer is het vooral mijn schuld. Cody is nieuw hier en ik dacht dat een hele avond naar mode kijken voor mij wat leuker zou worden als er nog een man bij was.’ Zijn gezicht stond onschuldig.

Lauren grinnikte. ‘Omdat jij het bent en je het zo aardig vraagt, zal ik Chloe niet onder handen nemen. Deze keer. Wat een volgende keer betreft, kan ik geen garanties geven.’

‘Wat gebeurt er een volgende keer?’ Zonder Cody’s arm los te laten, draaide Chloe zich naar hen toe en keek hen aan.

‘Dan gaat Lauren een jurk voor mij maken. Met een sjerp en alles erop en eraan.’ Jasper gebaarde met beide handen langs zijn middel.

Iedereen barstte in lachen uit. Toen ze uitgelachen waren, wendde Chloe zich weer naar Cody. ‘Had ik al gezegd dat Lauren mijn trouwjurk maakt? Er zijn niet veel mensen die hun jurken door een wereldberoemd ontwerpster laten maken.’

‘Vooral mensen met ons budget. Het is maar goed dat we connecties hebben; mijn verloofde lijkt de ontwerper persoonlijk te kennen.’ Jasper gaf Lauren een plagend stootje.

‘Op een dag, wanneer ze wereldberoemd is, kunnen we tegen iedereen zeggen dat mijn trouwjurk haar allereerste was.’ Chloe liet Cody’s arm los, maar bleef staan waar ze stond. ‘Je komt toch, hè? Naar de trouwerij, bedoel ik. Het wordt maar een kleine ceremonie, met een stuk of vijftientig mensen en niets luxueus, maar we zouden het leuk vinden als je kwam.’

Cody wreef in zijn nek. ‘Ik weet het niet... Ik bedoel, het klinkt nogal privé. Ik weet niet zeker of je iemand die je net ontmoet hebt –’

‘Natuurlijk wel. Toe nou, we zouden het een eer vinden als je zou komen. De bruiloft zal, vanaf gisteren geteld, over vier weken plaatsvinden. Niets chics, zelfs het ontwerp van mijn jupon is bewust eenvoudig gehouden.’

‘Nou, ik, eh... Nou, goed. Als je het zeker weet...’

‘Natuurlijk weet ik het zeker, en laten we nu iets eten.’

Ze liepen allemaal met wegwerpbordjes in de hand om de tafel heen en stapelden op hun bord gehaktballetjes, miniquiches en andere hapjes, die Chloe, Rhonda en Lauren die middag gemaakt hadden.

Cody ging naast Lauren op de bank zitten. ‘Ik heb niet veel verstand van mode, maar ik weet wel dat het indrukwekkend is wanneer je als stagiaire voor zo’n belangrijke gebeurtenis aan een jurk mag werken. Goed gedaan.’

Lauren voelde haar wangen gloeien. ‘Dat komt vooral omdat ze het zo druk hadden met de bekendere grootheden en zodoende geen tijd hadden voor een aankomend tienersterretje.’

‘Mam, we hebben u nodig hier,’ riep Chloe naar de andere kant van de kamer. ‘Lauren is veel te bescheiden. Help me een beetje.’

Op Rhonda’s gezicht verscheen een peinzende blik, maar toen knikte ze langzaam en zei: “Het geheim van succes, is klaarstaan wanneer de gelegenheid zich voordoet.” Benjamin Disraeli.’

‘Zie je wel. Jij kreeg de gelegenheid en je was er klaar voor. Daarom heb je nu succes.’ Chloe streek haar golvende, blonde haar over haar schouder. ‘Je moet je succes niet zo minimaliseren.’

Lauren zou later wel een hartig woordje met Chloe spreken. Ze kon nu beter dit gesprek vervolgen, alsof het niet onderbroken was. ‘Mijn echte belangstelling gaat uit naar historische kostuums, niet het moderne gedoe dat vanavond over de loper komt. De managers van Marisa wilden iets liefalligers – iets ouderwetsers, bij gebrek aan een betere term – en niemand toonde veel interesse om dat te doen.’

‘Ik vind lief en ouderwets leuk.’ Cody keek haar recht in de ogen aan en glimlachte, wat lachrimpeltjes bij zijn ooghoeken deed ontstaan; daarna stak hij een miniquiche in zijn mond, maar de glimlach verdween niet.

Ze richtten hun aandacht weer op de televisie en zagen dat er meer beroemdheden over de rode loper liepen, terwijl Renee Ross bij elke creatie bewonderend commentaar gaf. Lauren nam een slokje van haar cola light en schudde haar hoofd. ‘Ik ben blij dat ik morgen niet bij Marisa in de buurt ben. Ze zal woedend zijn vanwege Renees omschrijvingen – het “schattig” en “beeldig” – van haar jurk.’

‘Ik snap het niet. Dat wilden ze toch?’ Jasper leunde achterover en legde zijn arm losjes op de rugleuning, achter Chloe langs.

‘Dat is precies waar haar moeder, haar manager en haar agent om gevraagd hebben. Maar zijzelf...’ Lauren trok een gezicht. ‘Laten we zeggen dat ze andere ideeën had.’

‘Een echte femme fatale, dus?’ Cody boog wat dichters naar Lauren toe, waardoor zijn knappe glimlach alleen maar prominenter werd.

‘Zo wil ze zich voordoen.’ Lauren schonk hem een glimlach terug,

voordat ze haar aandacht weer naar haar bord verplaatste en toen ze zag dat het leeg was, pakte ze een paar aardbeien.

Op het scherm was te zien dat de lichten in het auditorium gedimd werden en een van de sterren opende de show met haar nieuwste single. Lauren zette haar bordje op de koffietafel en boog naar voren. ‘Hier komt-ie. Marisa overhandigt de award als eerste.’

Toen het applaus voor de zangeres afnam, sprak de voice-over van de presentatie: ‘De award voor de beste vrouwelijke artiest wordt overhandigd door Marisa Remington en Charles Baker, sterren van de populaire serie *Missy's World*, die wordt uitgezonden op Channel DTN.’

Het applaus zwol weer aan, terwijl Marisa en Charles zich een weg baanden naar het podium. Maar plots leek Marisa te struikelen over het uiteinde van de zilveren sjerp en het volgende moment scheurde de overslag van haar japon los en viel de rok van de jurk open. Wijd open. Juist op het moment dat ze in de camera keek. Het scherm werd gevuld met het beeld van Marisa in haar zwarte, kanten beha en bijpassend slipje, die vervolgens vlug de losse flarden van haar jurk bijeenpakte en die om zich heen sloeg. Ze keek naar Charles Baker en sloeg een hand voor haar mond. In de hele zaal was het muisstil geworden en niemand bewoog, tot Marisa eindelijk haar hand voor haar mond vandaan haalde en zichzelf koelte begon toe te wuiven. ‘O, nee,’ bracht ze ten overvloede heel onschuldig uit.

Het publiek bleef stil, terwijl Charles een arm om haar heen legde en haar beschermend naar zich toe trok. Toen boog hij zich naar haar over en kuste haar hoofdkruin, voordat hij langzaam naar de microfoon liep. ‘Om het van de positieve kant te bekijken, ik moet zeggen dat je bepaalde eigenschappen hebt, waarvan ik geen vermoeden had.’ Het publiek lachte wat, duidelijk nog steeds gegeneerd om Marisa, maar uit steun en meelevens begonnen ze te applaudisseren.

Marisa liet een klein glimlachje zien. ‘Nou, bedankt, Charles. Ik blij dat ik toch je goedkeuring heb, ook al ben ik nu voor het oog

van de hele wereld in verlegenheid gebracht.’ Meer mensen begonnen te lachen en het applaus zwol aan, totdat het een staande ovatie werd. Marisa knikte bij wijze van bedankje naar het publiek en fluis-terde toen Charles Baker iets in.

Hij liep weer naar de microfoon en ging verder met het overhandigen van de onderscheiding, terwijl Marisa haar jurk met haar linkerarm stevig tegen haar middenrif gedrukt hield, zodat er niets onfatsoenlijks meer te zien was.

Lauren had geen enkel idee wie de onderscheiding gewonnen had. Ze kon niet ademhalen, was niet in staat na te denken. Haar telefoon op tafel begon te trillen. Het was een berichtje van haar baas bij Deb Couture.

Je hoeft morgen niet te komen, en daarna ook niet meer.

Lauren stond op. ‘Ik heb hoofdpijn. Ik denk dat ik liever ga liggen.’ Verdoofd liep ze naar de andere kant van hun flat, tot ze aan haar manieren dacht. Ze draaide zich om. ‘Leuk dat je er was, Cody.’

Ze sloot de slaapkamerdeur achter zich en viel op haar knieën. Ze hilde niet. Ze kon geen enkele samenhangende gedachte vormen. Ze knielde alleen maar en bad, maar het gebed bestond slechts uit drie woorden. ‘Help. Alstublieft, help.’